

РЕШЕНИЕ

№ 5857

гр. София, 14.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 03.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5160** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на А. Р. Н., ЕГН [ЕГН], постоянен адрес О. Кралство Великобритания, К., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.2, офис 8, чрез адв. Ц., срещу против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1189/10.05.2022г., издадена от И. С. – „младши автоконтрольор“, отдел „Пътна полиция“, при СДВР, с която, на основание чл.171 т.1 б.“б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е постановено „временно отнемане свидетелството за управление на МПС но за не повече от 18 месеца“

Твърди се незаконосъобразност на административния акт, поради материална незаконосъобразност, изразяваща се в обективна невъзможност на лицето да извърши надлежно химическо и медицинско изследване в определеният срок от 45 минути, поради факта, че в периода в който е следва да бъдат извършени изследванията, жалбоподателят е бил задържан в сградата на 02 РУ – С..

Ответникът по жалбата не изразява становище по жалбата и не взема участие в проведеното открито съдебно заседание по делото.

С процесно обжалваната Заповед, административния орган е установил, че на 10.05.2022г., А. Р. Н. е управлявал МПС модел БМВ Х3, рег.№ LS56XDY, като при извършена проверка е отказал да му бъде направен тест на употреба на алкохол с техническо средство – дрегер и е отказал да даде кръв за медицинско изследване.

Поради това и в съответствие с посочената разпоредба на ЗДвП е постановил процесно оспорваната заповед за прилагане на принудителна административна мярка/ПАМ/.

Процесната жалба е допустима, като подадена при спазване изискванията за редовност, от надлежна страна, в законоустановеният срок, срещу подлежащ на оспорване административен акт.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административно-правния спор:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Оспорените по делото заповеди са издадени от младши автоконтрольор в отдел "Пътна полиция" – СДВР, поради което е налице компетентност на административния орган за прилагане на двете принудителни административни мерки.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката налице ли са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта, правно основание.

Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, което се установява чрез медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух. Изречение второ на посочената разпоредба предвижда, че ПАМ се налага съставомерно и когато лицето откаже да му бъде направено медицинско и химическо лабораторно изследване, съответно тест с техническо средство.

В настоящият казус органа се е позовал на втората хипотеза, като за да постанови оспорваният ПАМ е обосновал наличието на отказ от страна на А. Н. да се подложи на тест с дрегер, съответно - да посети заведение за провеждане на химическо и медицинско лабораторно изследване.

Безспорно от данните по делото се установява, че на лицето не е правен тест с

техническо средство, поради отказ от негова страна, обстоятелство, което и жалбоподателят не оспорва. Успоредно с това обаче, той твърди, че е искал да даде проба за провеждане на лабораторно изследване, което не е могъл да направи, поради задържането му в ОЗРУ-СДВР по времето в което му е определен срок за изследването.

По силата на чл.174 ал.4 ЗДвП, редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието.

Съгласно Чл. 3а. ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието/Наредбата/, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

В настоящият казус при наличие на безспорен отказ на водача да бъде тествано с доказателствен анализатор, за да се установи наличието на алкохол в кръвта му, следва да се проведе медицинско и химическо лабораторно изследване.

По делото е приложен Талон № 107205 за изследване във ВМА, който е връчен на водача на 10.05.2022г. в 23.30ч., като съгласно чл.6 ал.6 т.2 от наредбата самото изследване трябва да се проведе в срок до 45 минути, тъй като предполагаемото нарушение е извършено на територията на населеното място, в което се намира мястото за извършване на изследването.

Чл.6 ал.7 от Наредбата предвижда, че крайният срок за явяване на лицето се определя от контролния орган в зависимост от отдалечеността на мястото за извършване на установяване с доказателствен анализатор или на медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване и възможността за ползване на обществен или друг превоз за отиване до него.

В настоящият казус е определен срок от 45 минути от връчване на талона, който изтича съответно в 00ч. и 15 минути на 11.05.2022г.

В съответствие с изложените от жалбоподателя възражения и изискванията от съда доказателства по делото са приложени две Заповеди за задържане на жалбоподателя, като видно от първата, същият е задържан от полицаи при ОЗРУ-СДВР, на 10.05.2022г. в 21.40ч. и е освободен в 23.00ч. на 10.05.2022г.а, видно от втората, същият е задържан в ОЗРУ-СДВР на 11.05.2022г. в 00.10 минути за срок от 24 часа и е освободен в 11.20ч. на 11.05.2022г.

На тази база съдът приема, че лицето е било задържано преди изтичане на определеният срок от 45 минути, в който би могъл да проведе съответните медицински и химически изследвания, като допълнителен срок не му е определен за

даване на проба с цел установяване наличието на концентрация на алкохол в кръвта. В този смисъл жалбоподателят е бил в обективна невъзможност да даде медицинско изследване, което не позволява да се приеме, че е налице отказ от провеждане на медицинско изследване, така, че да бъде приложена законосъобразно хипотезата на чл.171 т.1 б. б“б“ от ЗДвП.

В хипотезата на принудително задържане, задържаният не разполага с възможността да осъществява или да не осъществява волеви действия. В този смисъл отказа, като проявление на волята не могъл да се формира по отношение на придвижването му до ВМА, като място за провеждане на лабораторните изследвания.

Следва да се подчертае, че посоченият извод не би бил релевантен ако административния орган бе определил срок за провеждане на изследването, различен от срока на действие на заповедта за задържането на лицето.

Поради това и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ вр. чл.143 ал.1 от АПК, Административен съд София-град, трето отделение, 74 състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1189/10.05.2022г., издадена от И. С. – „младши автоконтрольор“, отдел „Пътна полиция“, при СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. Р. Н., ЕГН [ЕГН], постоянен адрес О. Кралство Великобритания, К., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.2, офис 8 сумата от 600, 00 /шестстотин/ лева, адвокатско възнаграждение.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: